

Generelle oplysninger - Tjekket

Den originale sprogudgave af denne side [cs](#) er blevet ændret for nylig. Den sprogudgave, du kigger på nu, er i øjeblikket ved at blive oversat af vores oversættere.
Følgende sprog: [en](#) er allerede oversat.

INDHOLDSFORTEGNELSE

- 1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?
- 2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?
- 3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?
- 4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?
- 5 Hvilken myndighed er kompetent:
 - 5.1 i arvesager?
 - 5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?
 - 5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?
 - 5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?
- 6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)
- 7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?
- 8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?
- 9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?
 - 9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?
 - 9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?
 - 9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?
- 10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

Dette faktablad er udarbejdet i samarbejde med [Sammenslutningen af Notarer i Den Europæiske Union \(CNUE\)](#).

1 Hvordan udarbejdes en dødsbodisposition (testamente, fælles testamente, arveaftale)?

Almindelige metoder til at oprette et testamente

Under normale omstændigheder oprettes testamenter skriftligt. Testamenter skal ikke nødvendigvis dateres, undtagen i to tilfælde: 1) hvis testator har oprettet flere modstridende og uforenelige testamenter, eller 2) hvis et testaments retsvirkning afhænger af, præcis hvornår det er oprettet. Tjekkisk lovgivning tillader ikke, at flere personer opretter fælles testamenter.

I henhold til tjekkisk lovgivning kan et testamente oprettes på en af følgende måder:

- a) I form af et testamente, som testator selv har skrevet i hånden og underskrevet.
- b) Testator kan også oprette et testamente, der ikke er håndskrevet, forudsat at vedkommende selv underskriver det, og at to vidner, der er til stede samtidig, erklærer, at dokumentets indhold er udtryk for testators sidste vilje. Vidnerne skal underskrive dokumentet og vedlægge en erklæring om, at de er vidner, og oplysninger, som gør det muligt at identificere dem.
- c) En blind testator skal oprette sit testamente i overværelse af tre vidner, der er til stede samtidig, i et dokument, som skal læses højt af et vidne, der ikke skriver testamentet. Hvis testator har andre nedsatte sensoriske evner og ikke kan læse eller skrive, skal testamentets indhold formidles til ham eller hende i en kommunikationsform, som både testator og alle vidner forstår.
- d) Testator kan desuden oprette et testamente i form af et notarialdokument.

Oprettelse af et testamente i særlige tilfælde

Der gælder særlige bestemmelser, hvis et testamente oprettes under ekstreme betingelser, navnlig i livstruende situationer.

- a) Hvis testators liv tydeligvis er i overhængende fare på grund af uventede omstændigheder, eller hvis testator befinder sig på et sted, hvor de sociale relationer som følge af en nødsituation (krig, naturkatastrofe osv.) er sat ud af spil i en sådan grad, at et testamente ikke kan oprettes på anden vis, kan den pågældende oprette testamentet mundtligt over for tre vidner, der er til stede på samme tid. Et mundtligt testamente bliver ugyldigt to uger fra den dato, hvor det blev oprettet, hvis testator fortsat er i live.
- b) Hvis der er berettiget grund til at tro, at testator kan afgang ved døden, før vedkommende har oprettet et testamente for en notar, kan borgmesteren i den kommune, hvor testator befinder sig, registrere et testamente i nærværelse af to vidner. Et sådant testamente er gyldigt i tre måneder fra det tidspunkt, hvor testator første gang bliver i stand til at oprette et testamente for en notar. Dette er et såkaldt "Dorfestamente".
- c) Hvis der er tungtvejende argumenter for det, kan et testamente oprettes om bord på et tjekkisk luftfartøj eller skib af den person, som har ansvaret for luftfartøjet eller skibet, eller dennes repræsentant i nærværelse af to vidner. Et sådant testaments gyldighed er også begrænset til tre måneder.
- d) Hvis en soldat deltager i en væbnet konflikt, kan dennes testamente registreres af lederen af vedkommendes enhed eller en anden officer i nærværelse af to vidner. Som i de foregående tilfælde er et sådant testamente højst gyldigt i tre måneder.

Arvepagt

I en arvepagt kan en testator, der er myndig og har fuld rets- og handleevne, udpege en arving eller legatar, som kan være den anden kontraherende part eller en tredjepart. Testator kan ikke ophæve en arvepagt ensidigt.

Testator kan højst disponere over tre fjerdedele af sit bo i en arvepagt. Resten skal forblive frit, men testator kan oprette et testamente vedrørende dette resterende bo.

Ægtefæller kan udpege hinanden som arvinger i en arvepagt. Der kan træffes aftale om, at rettighederne og forpligtelserne i en arvepagt annulleres i tilfælde af skilsmisse.

En arvepagt kan kun oprettes i form af et officielt bekræftet dokument, dvs. et notarialdokument.

2 Skal dødsbodispositionen registreres, og i givet fald hvordan?

Centralregistret for testamenter blev oprettet i 2001. I forbindelse med den generelle omkodificering af den tjekkiske privatret blev registret fra den 1. januar 2014 erstattet af et register over juridiske dokumenter med relation til dødsfald. Der er tale om et ikke-offentligt dataregister, som forvaltes af det tjekkiske notarråd. Registret omfatter nedenstående juridiske dokumenter, som testator kan lade udarbejde forud for sin død:

- a) et testamente, en kodicil eller en arvepagt
- b) en erklæring om arveløsgørelse og en erklæring om, at den arving, der er udpeget i kraft af lovbestemmelser, ikke tager boet i sin besiddelse
- c) et krav om modregning med hensyn til en arveandel, medmindre et sådant krav er indeholdt i testamentet

d) udpegelse af en bobestyrer, medmindre en sådan er udpeget i testamentet

e) en aftale om afkald på en ret til arv

f) annullering af de i afsnit a) til e) omhandlede juridiske dokumenter.

Hvis en notar opretter et af ovennævnte instrumenter i form af et notarialdokument eller modtager et sådant instrument i en anden form end et notarialdokument med henblik på opbevaring, skal vedkommende elektronisk sende oplysninger om de pågældende instrumenter og de personer, der har oprettet dem, til ovennævnte register.

Instrumenter vedrørende en testators akter i tilfælde af vedkommendes død, som ikke er notarialdokumenter, registreres kun, hvis de opbevares hos en notar.

3 Er der indskrænkninger i friheden til at træffe dødsbodispositioner (f.eks. tvangsarv)?

Tvangsarv – generelle oplysninger

Testators tvangsarvinger er dennes slægtninge i nedstigende linje. En tvangsarving, som *i)* ikke har givet afkald på retten til en arv eller en tvangsarv, *ii)* er berettiget til at arve og *iii)* ikke er gjort arveløs, er berettiget til en tvangsarv eller et supplement hertil, hvis testator helt eller delvist har udeladt den pågældende i dødsdispositionen, hvilket vil sige, at den pågældende ikke i form af en andel af arven eller et legat modtager en del af boet, som målt i værdi svarer til vedkommendes tvangsarv. Den overlevende ægtefælle og eventuelle slægtninge i opstigende linje er ikke tvangsarvinger. Mindreårige slægtninge i nedstigende linje skal som minimum modtage det, der svarer til tre fjerdedele af deres lovbestemte andel af arven. Voksne slægtninge i nedstigende linje skal som minimum modtage en fjerdedel af deres lovbestemte andel af arven. Hvis indholdet i testamentet er i strid med dette, har en tvangsarving ret til udbetaling af et beløb svarende til værdien af vedkommendes tvangsarv, hvis testator ikke har gjort tvangsarvingen arveløs af årsager, der er fastlagt i lovgivningen. Hvis testator har mistet sin ægtefælle og har to børn, fordeles arven med halvdelen til hvert barn. Hvis et af børnene er mindreårigt, udgør vedkommendes tvangsarv tre ottendedele. For en voksen slægtning i nedstigende linje udgør tvangsarven en ottendedel.

Særlige tilfælde

Hvis en tvangsarving (bevidst) udelades fra et testamente uden at blive gjort arveløs, men har foretaget handlinger, der opfylder en af de lovbestemte betingelser for arveløsgørelse, betragtes en sådan udeladelse som arveløsgørelse, der foretages stiltiende og med rette, og i denne situation har slægtningen i nedstigende linje ingen ret til en tvangsarv.

Hvis en tvangsarving udelukkende er udeladt fra et testamente, fordi testator ikke var opmærksom på den pågældende, da dødsdispositionen blev oprettet (f.eks. fordi testator troede, at den pågældende slægtning i nedstigende linje var afgået ved døden, eller ikke vidste, at en bestemt person var testators slægtning i nedstigende linje), har den pågældende tvangsarving ret til den tvangsarv, som han eller hun er berettiget til i henhold til lovgivningen.

Mulighed for at give afkald på retten til en tvangsarv

En tvangsarving kan give afkald på retten til en tvangsarv i kraft af en formel aftale med testator i form af et notarialdokument. På samme måde kan man give afkald på sin ret til arv til fordel for en anden person. Frasigelse af arven til fordel for den anden person gælder, hvis han eller hun bliver arving.

Der skal skelnes mellem afkald på og opgivelse af retten til at arve (en arving, som ikke har givet afkald på retten til at arve, kan opgive den) og frasigelse af retten til en arv eller en tvangsarv i henhold til en aftale, der er indgået med testator (mens denne stadig er i live) i form af et notarialdokument. Man kan ikke give afkald på eller frasige sig en arv før efter testators død.

Andre begrænsninger

Testator kan i et testamente angive betingelser, fastsætte tidsfrister eller pålæg eller kræve, at arven efter en arvinges død skal overgå til en anden arving (fastsættelse af arvegang). Formålet med sådanne klausuler må dog ikke være at chikanere en arving eller legatar helt vilkårligt fra testators side, og de må ikke åbenlyst være i strid med den offentlige orden.

En testator må ikke pålægge en arving eller legatar at gifte sig, undlade at gifte sig eller forblive i et ægteskab, men må gerne tildele en rettighed til en person, der gælder, indtil den pågældende gifter sig.

Hvis alle arvinger (herunder i den fastsatte arvegang) er testators samtidige, er der ingen begrænsninger med hensyn til den rækkefølge, hvori disse arvinger ifølge testators dødsdisposition skal arve fra hinanden (på visse betingelser). Hvis flere arvinger er afgået ved døden, når testator dør, afsluttes den rækkefølge af arvinger, som testator har fastlagt, når den første af disse arver.

Den fastsatte arvegang udløber senest 100 år efter testators død. Men hvis en arving i den fastsatte arvegang skal arve, efter at en arving, der er testators samtidige, er afgået ved døden, afsluttes den fastsatte arvegang først, når den første af disse arvinger i arvegangen har arvet.

4 Hvis der ikke findes en dødsbodisposition, hvem arver så, og hvor meget?

Hvis afdøde ikke har oprettet et testamente, arver vedkommendes arvinger i henhold til lovgivningen i seks arveklasser. Personerne i disse klasser kommer i betragtning som arvinger på basis af deres klasse. Arvinger fra de øvre klasser udelukker arvinger fra de lavere klasser. Hvis f.eks. arvingerne i første arveklasse arver, arver arvingerne i anden klasse ingenting. Kun hvis arvingerne i første arveklasse ikke arver, overgår arven til arvinger i anden klasse. De arveandele, der er fastsat i lovgivningen, gælder kun, hvis arvingerne ikke indgår en anden aftale ved en domstol. Hvis afdøde ikke har oprettet en dødsdisposition (et testamente, en arvepagt eller en kodiciel) eller tillader det (ikke har forbudt det) i dødsdispositionen, kan arvingerne opdele boet, som de ønsker, ved at indgå en gensidig aftale ved en domstol.

Arveklasser

I første arveklasse arver afdødes børn og ægtefælle ligeligt. Hvis afdøde og dennes ægtefælle havde aktiver i fælleseje, fordeler domstolen først de fælles aktiver således, at en del af dem overgår til den overlevende ægtefælle og en del (typisk halvdelen) indgår i boet. De aktiver, der indgår i boet, arves ligeligt mellem afdødes ægtefælle og børn. Ægtefællens andel omfatter ikke eventuelle aktiver, som ægtefællen har tilegnet sig ved udligning af fælles aktiver. I Tjekkiet skelnes der i den civile retsplejelov ikke mellem børn, der er født i eller uden for ægteskab, eller ens egne (biologiske) børn og adopterede børn.

Hvis et af afdødes børn ikke arver (f.eks. hvis det frasiger sig sin andel i testators levetid, giver afkald på arv eller overlever af testator), arves dette barns andel af vedkommendes børn ligeligt fordelt. Den samme bestemmelse gælder for mere fjerne slægtninge i nedstigende linje.

Hvis afdøde ikke havde en ægtefælle, men havde børn, arves hele afdødes bo af dennes børn (eller deres slægtninge i nedstigende linje— se ovenfor). Hvis afdøde havde en ægtefælle, men ingen børn, arver ægtefællen ikke hele boet. Vedkommende arver i stedet på lige fod med arvinger i anden arveklasse.

I anden arveklasse arver afdødes ægtefælle, afdødes forældre og personer, der har levet sammen med afdøde i en fælles husholdning i mindst ét år før dennes død og har taget sig af husholdningen, eller som er afhængig af afdøde for at sikre sit underhold. Alle disse personer arver ligeligt, bortset fra ægtefællen. Ægtefællen arver som minimum halvdelen af boet. Derfor gælder det, at hvis afdøde havde en ægtefælle og begge sine forældre, arver ægtefællen halvdelen af boet, mens hver af forældrene arver en fjerdedel.

Ægtefællen og hver af forældrene kan arve hele boet i anden arveklasse. Hvis afdøde havde en samlever, men hverken en ægtefælle eller forældre, arver samleveren ikke hele boet. Vedkommende arver i stedet sammen med andre arvinger i tredje arveklasse.

I tredje klasse arver afdødes søskende og samlever ligeligt. Hvis en af afdødes søskende ikke arver, arves den pågældendes andel af vedkommendes børn, dvs. afdødes nevøer eller niecer (igen ligeligt). Enhver af disse arvinger kan arve hele boet.

Hvis arven ikke tilfalder afdødes søskende eller samlever, arver afdødes bedsteforældre ligeligt i fjerde arveklasse.

Hvis ingen af afdødes bedsteforældre arver, overgår arven til afdødes forældres bedsteforældre (dvs. oldeforældrene) i femte arveklasse. Afdødes fars bedsteforældre får halvdelen af arven, og afdødes mors bedsteforældre får den anden halvdel. Den halvdel, der tildeles hvert par bedsteforældre, fordeles ligeligt mellem dem.

Hvis den ene person i et parforhold ikke arver noget, arver den anden person vedkommendes ottendedel. Hvis et helt par ikke arver noget, tilfalder den pågældende fjerdedel det andet par på samme side. Hvis ingen af parrene på samme side arver noget, tilfalder arven parrene på den anden side i samme forhold som det, der anvendes til at fordele halvdelen af den arv, der tilfalder dem direkte.

Hvis ingen af ovennævnte arvinger arver noget, overgår arven i sjette arveklasse til afdødes søskendes børnebørn (nevøers og niecers børn) og afdødes bedsteforældres børn (onkler og tanter). Hvis en af onklerne eller tanterne ikke arver noget, arver vedkommendes børn (afdødes fætre og kusiner) deres andel.

Hvis ingen af arvingerne arver noget, tilfalder aktiverne staten, der betragtes som arving.

5 Hvilken myndighed er kompetent:

5.1 i arvesager?

5.2 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på arven?

5.3 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på legatet?

5.4 til at modtage en erklæring om, hvorvidt de arveberettigede vedgår eller giver afkald på tvangsarven?

Distriktsdomstolene har kompetence til at behandle alle dele af arvesagen (herunder afkald på eller accept af en arv eller et legat eller udøvelse af retten til en tvangsarv). Med udgangspunkt i en fastlagt tidsplan pålægger domstolen en notar at administrere arvesagen. Derefter handler notaren på vegne af domstolen i forbindelse med sagen. Tjekkisk lovgivning tillader ikke, at parterne i en arvesag selv vælger en notar.

6 En kort beskrivelse af proceduren ved dødsbobehandling i henhold til national lovgivning, herunder opløsning af boet og fordeling af aktiverne?(dette omfatter oplysninger om, hvorvidt proceduren ved dødsbobehandling indledes af retten eller en anden kompetent myndighed ex officio)

De tjekkiske domstole behandler arvesager, hvis afdøde på dødstidspunktet havde sit sædvanlige opholdssted i Tjekkiet eller havde fast ejendom i landet.

Således behandles sager om fast ejendom af de tjekkiske domstole, selv om afdøde på dødstidspunktet ikke havde sit sædvanlige opholdssted i Tjekkiet.

I andre tilfælde behandler de tjekkiske domstole arvesagen, hvis

a) aktiverne er blevet efterladt i Tjekkiet af en tjekkisk statsborger, der har haft sit sædvanlige opholdssted i udlandet, og en af arvingerne, som har haft sit sædvanlige opholdssted i Tjekkiet, anmoder en tjekkisk domstol om at behandle arvesagen, eller

b) en anden stat (hvis relevante myndighed ellers ville have kompetence til at behandle arvesagen) nægter at behandle sagen eller slet ikke svarer, eller

c) der ikke findes gensidige aftaler om arv mellem den stat, hvis myndighed ellers ville have kompetence til at behandle arvesagen, og Tjekkiet, dvs. hvis den pågældende stat ikke forelægger arvesager vedrørende testatorer med deres sædvanlige opholdssted i Tjekkiet til behandling ved tjekkiske domstole og ikke giver afgørelser truffet af tjekkiske domstole retsvirkning.

Kompetence

Hvis den kompetente myndighed er en tjekkisk domstol, ligger kompetencen til at behandle arvesagen hos den distriktsdomstol, i hvis distrikt afdøde havde permanent eller andet ophold i henhold til det relevante register. Hvis afdøde ikke havde nogen registreret permanent eller anden bopæl, er den kompetente domstol den, i hvis distrikt afdøde levede (hvor vedkommende havde bopælsadresse). Hvis dette sted heller ikke kan udpeges, er den kompetente domstol den, i hvis distrikt afdøde senest har opholdt sig.

Hvis afdøde ikke boede i Tjekkiet, er den kompetente domstol den, i hvis distrikt afdøde havde fast ejendom. Hvis afdøde ikke havde fast ejendom i Tjekkiet (og kompetencen ikke kan fastslås ved hjælp af nogen af ovenstående metoder), er den kompetente domstol den, i hvis distrikt afdøde er afgået ved døden (hvor vedkommendes lig blev fundet).

Iværksættelse af en arvesag ved en tjekkisk domstol

En domstol iværksætter en arvesag på eget initiativ, så snart den erfarer, at afdøde er død. Den kompetente domstol underrettes om dødsfald af det relevante register. Domstolen kan dog også erfare, at en person er afgået ved døden, via andre kilder, f.eks. politiet, aktører, der beskæftiger sig med sundhedspleje, eller eventuelle arvinger.

En domstol iværksætter også en arvesag, hvis den anmodes om det af en part, som kan gøre påberåbe sig en ret til en del af boet som arving. Hvis en domstol finder ud af, at den ikke har den geografiske kompetence, henviser den arvesagen til den kompetente domstol. Arvesager kan også henvises til en anden domstol i situationer, hvor det er hensigtsmæssigt, f.eks. hvis afdødes arvinger er bosiddende en anden domstols distrikt.

Procedurens forløb

Først fastlægger domstolen i sine indledende undersøgelser de relevante oplysninger om afdøde, dennes aktiver og passiver, kredsen af arvinger, og hvorvidt afdøde har efterladt et testamente eller anden dødsdisposition. Domstolen henter typisk disse oplysninger fra offentlige fortegnelser, registret over juridiske dokumenter med relation til dødsfald død, registret over dokumenter om aktiver i fællesseje og ikke mindst ved at forhøre sig hos den person, der tager sig af afdødes begravelse.

Hvis det kræves i lovgivningen eller af andre årsager, træffer domstolen desuden hurtigt foranstaltninger for at sikre boet, dvs. navnlig ved at foretage en opgørelse og forsegle boet.

Når de indledende undersøgelser er gennemført, indkalder domstolen til et retsmøde, hvor den oplyser potentielle arvinger om deres ret til at arve og til at kræve, at der foretages en opgørelse af boets aktiver. Hvis en af arvingerne ønsker en opgørelse af boets aktiver, foranstalter domstolen den.

Hvis afdøde havde aktiver i fælleseje, udarbejder domstolen – efter meddelelse fra parterne – en liste over disse aktiver og en liste over fælles passiver, hvorefter den fastsætter aktivernes værdi. Der ses bort fra aktiver, som parterne ikke kan enes om. Herefter får den overlevende ægtefælle lejlighed til at indgå en aftale med arvingerne om afregning af aktiver i fælleseje. I denne aftale fastlægges det, hvilke aktiver der tilfalder boet, og hvilke der forbliver hos den overlevende ægtefælle (der kan ses bort fra princippet om, at begge ægtefællers andele skal være lige store). Det er også muligt at indgå en aftale om, at alle fælles aktiver tilfalder den overlevende ægtefælle, idet ingen af dem udgør en del af boet.

Aftalen om afregning af aktiver i fælleseje mellem arvingerne og den overlevende ægtefælle må ikke være i strid med lovgivningen eller afdødes instrukser i dødsdispositionen. Ellers vil domstolen ikke godkende aftalen.

Hvis domstolen ikke godkender aftalen om afregning af aktiver i fælleseje, eller hvis der ikke indgås en sådan aftale, fordeler domstolen selv aktiverne i fælleseje ud fra følgende bestemmelser:

- a) Ægtefællernes andel af de aktiver, der skal fordeles, er den samme.
- b) Hver ægtefælle tilbagetaler de ressourcer fra de fælles aktiver, der er brugt på vedkommendes eneejendom.
- c) Hver ægtefælle har ret til at kræve kompensation for ressourcer fra vedkommendes eneejendom, som er brugt på fælles aktiver.
- d) Der tages hensyn til forsørgelsesberettigede børns behov.
- e) Der tages hensyn til, i hvilket omfang hver af ægtefællerne har taget sig af familien, navnlig i hvilket omfang han eller hun har taget sig af børnene og husholdningen.
- f) Der tages hensyn til, i hvilket omfang hver ægtefælle har bidraget til at erhverve og opretholde fælles aktiver.

Efter at have fordelt aktiverne i fælleseje udarbejder domstolen en fortegnelse over boets aktiver og passiver. I denne forbindelse trækker domstolen primært på oplysninger fra arvingerne og opgørelsen af boet, hvis en sådan forefindes. Der ses bort fra eventuelle aktiver og passiver, som der ikke er opnået enighed om.

Domstolen fastsætter som regel værdien af aktiverne i boet ud fra sammenfaldende erklæringer fra arvingerne. Kun meget sjældent anmodes der om ekspertudtalelser i forbindelse med disse vurderinger.

Hvis afdøde ikke har efterladt en dødsdisposition, kan arvingerne selv indgå aftale om, hvordan boet skal deles. Domstolen bekræfter arvingernes overtagelse af boet i henhold til denne aftale. Er der ikke en sådan en aftale, fastlægger domstolen arven i henhold til de forhold, der er fastsat i lovgivningen. Efter anmodning fra arvingerne kan domstolen selv opdele boet mellem dem.

Hvis testator i dødsdispositionen fastlægger, hvordan boet skal deles, bekræfter domstolen arvingernes overtagelse af boet i overensstemmelse med denne fordeling. Ellers kan arvingerne aftale, hvordan boet skal deles mellem dem. Arvingerne kan imidlertid aftale en anden fordeling af arveandelene, men kun hvis testator udtrykkeligt har åbnet for denne mulighed.

Hvis en tvangsarving gør krav på retten til en tvangsarv, kan de andre arvinger indgå en aftale med vedkommende om udligning af tvangsarven (gennem en godtgørelse). Ellers skal der bestilles en opgørelse af boet for at beregne tvangsarven.

Før der træffes en afgørelse om boet, skal domstolen forelægges bevis på, at alle forfaldne legater er afregnet, og at eventuelle andre legatarer er blevet underrettet om deres ret til hertil.

7 Hvordan og hvornår bliver en person arving eller legatar?

I tilfælde af en testators død har dennes arvinger ret til at arve. Medmindre overtagelsen af aktiver fra boet udskydes i overensstemmelse med testators dødsdisposition i kraft af en betingelse (f.eks. at en arving først kan arve efter at have opnået en universitetsgrad) eller en tidsfrist (efter udløbet af et bestemt tidsrum), arver en eller flere arvinger i tilfælde af testators død. På baggrund af arvesagen træffer domstolen beslutning om, hvem der skal arve på denne måde. Hvis testator i sin dødsdisposition udskyder arven (ud fra en betingelse eller tidsfrist), arver en eller flere hovedarvinger ved testators død, mens en eller flere efterfølgende arvinger arver ud fra den pågældende betingelse (forløbet af et bestemt tidsrum). Domstolen træffer beslutning om overdragelse af arven fra hovedarvinger til efterfølgende arvinger i en separat sag.

Beslutninger vedrørende arv afgives på vegne af den kompetente distriktsdomstol af en notar, der er bemyndiget af denne til at gennemføre juridiske dokumenter i arvesagen. Når notarer og disses medarbejdere gennemfører juridiske dokumenter på vegne af en domstol i arvesagen, har de alle en domstols beføjelser som offentlig myndighed med hensyn til udøvelse af retfærdighed.

En legatar får ret til et legat ved testators død og skal underrettes om denne ret, før arvesagen afsluttes. Udestående sager om legater skal afgøres, før arvesagen afsluttes.

Frasigelse af, afkald på og opgivelse af en ret til arv

Man kan på forhånd frasige sig retten til en arv efter aftale med testator i form af et notarialdokument.

Efter testators død kan en arving give afkald på arv ved at fremsætte en udtrykkelig erklæring over for domstolen inden for én måned fra den dato, hvor arvingen blev underrettet om sin arveret. En arving, der bor i udlandet, har tre måneder til at give afkald på arven efter at være blevet underrettet. Denne tidsfrist kan forlænges, hvis alvorlige omstændigheder taler for det, men den kan ikke forlænges efter udløbet (tidsfristen må ikke ignoreres). Efter udløbet af denne tidsfrist anerkendes det, at arvingen ikke har givet afkald på arv.

En tvangsarving kan give afkald på arv og samtidig forbeholde sig retten til en tvangsarv. For eksempel kan vedkommende give afkald på den arv, der er fastsat i dødsdispositionen, uden at give afkald på retten til en tvangsarv. Dette er i visse henseender en undtagelse fra den overordnede regel om, at en arving ikke kan fritages for en forpligtelse, som han eller hun er pålagt i dødsdispositionen, ved at give afkald på arven i den pågældende disposition og samtidig gøre krav på sin ret som legal arving. Vedkommende kan blive arving i kraft af dødsdispositionen eller give afkald på en sådan arv. En erklæring om afkald eller accept kan ikke trækkes tilbage.

En person kan ikke give afkald på en arv, hvis vedkommende i kraft af sine handlinger gør det klart, at han eller hun ikke har til hensigt at give afkald på den, navnlig ved at disponere over aktiver, som tilhører boet.

Det er muligt at opgive en arv til gavn for en anden arving. En tvangsarving, som opgiver en arv, giver også afkald på retten til en tvangsarv. Denne beslutning gælder også for slægtninge i nedstigende linje. Opgivelse af en arv til gavn for en anden arving får retsvirkning, hvis den anden arving indvilger. Hvis en arving opgiver en arv, betyder dette ikke, at vedkommende fritages for forpligtelsen til at efterleve pålæg, instrukser vedrørende et legat eller andre foranstaltninger, som ifølge testators testamente kun kan efterleves personligt.

8 Hæfter arvingerne for afdødes gæld, og i givet fald på hvilke betingelser?

Arvinger kan vælge, om de vil udøve deres ret til at kræve en opgørelse af boet. Arvinger, som ikke ønsker en opgørelse af boet, kan holdes fuldt ud ansvarlige for afdødes gæld. Hvis flere arvinger ikke udøver retten til at få udfærdiget en opgørelse, holdes de solidarisk ansvarlige. En arving, som ikke kræver en opgørelse, holdes ansvarlig for al gæld, selv om domstolen udarbejder en fortegnelse over aktiver af andre årsager (f.eks. fordi en anden arving udøver sin ret til en opgørelse).

Hvis en arving kræver en opgørelse af boet, udarbejder domstolen opgørelsen. En arving, som kræver en opgørelse, er kun ansvarlig for afdødes gæld op til en værdi, der svarer til den modtagne arv. Hvis flere arvinger gør krav på denne ret, holdes de solidarisk ansvarlige, men hver især holdes kun ansvarlig for en værdi, der svarer til den arv, som han eller hun modtager.

I nogle tilfælde kræver domstolen en opgørelse af boet, selv om ingen arving har anmodet om det, primært for at beskytte mindreårige arvinger og arvinger, hvis adresse er ukendt, samt testators kreditorer.

I visse tilfælde kan domstolen beslutte, at opgørelsen af boet skal erstattes af en fortegnelse over aktiver i boet, der udarbejdes af bobestyreren, eller af en fælles erklæring om boets aktiver, som udarbejdes af og underskrives af alle arvinger.

9 Hvilke dokumenter og/eller oplysninger kræves der sædvanligvis for at få registreret rettigheder over fast ejendom?

Bestemmelserne om registrering af rettigheder i ejendomsregistret er fastlagt i lov nr. 256/2013 om ejendomsregistret (og matrikeldata).

Følgende er registreret i ejendomsregistret:

- jordområder i form af parceller
- bygninger, som har fået tildelt et bygningsnummer eller referencenummer i matrikelregistret, medmindre indgår i en ret til jord eller bygninger
- bygninger, som har fået tildelt et bygningsnummer eller referencenummer i matrikelregistret, medmindre de indgår i en ret til jord eller bygninger, og forudsat at de udgør de primære konstruktioner på jordområdet og ikke er klassificeret som "små konstruktioner"
- enheder som fastlagt i den civile retsplejelov

- enheder som fastlagt i lov nr. 72/1994 om regulering af visse former for fælleseje med relation til bygninger og visse former for ejendomsret til lejligheder og ejendomme til andre formål end boligformål samt ændring af visse love (lov om ejerboliger), med ændringer
- byggerettigheder
- vandværker.

Tinglige rettigheder erhvervet i kraft af arv indføres i ejendomsregistret i overensstemmelse med en beslutning eller et officielt bekræftet arvedokument, der er udstedt i en medlemsstat, og et bevis udstedt af en domstol eller kompetent myndighed i oprindelsesmedlemsstaten, eller et europæisk arvebevis ("instrumenter").

Det matrikelregister, inden for hvis distrikt den faste ejendom ligger, er den lokale myndighed med kompetence til at foretage registreringer.

Den faste ejendom skal angives i de instrumenter, der anvendes til registrering af rettigheder i ejendomsregistret (arveafgørelser, officielt bekræftede dokumenter og/eller europæiske arvebeviser) i overensstemmelse med artikel 8 i lov nr. 256/2013:

- Et jordområde identificeres vha. et parcelnummer og en angivelse af, om der er tale om en byggegrund, og vha. navnet på det matrikelområde, hvor området ligger.
- Et jordområde, der er underlagt forenklet registrering, identificeres vha. parcelnummeret i det tidligere matrikelregister med angivelse af, om dette parcelnummer er tildelt under matrikelregistret, fordelingsplanen, samlingsplanen eller ejendomsregistret, og vha. navnet på det matrikelområde, hvor området ligger.
- En bygning, der ikke er klassificeret som en del af et jordområde eller en byggerettighed, identificeres vha. parcelnummeret på det jordområde, som den er opført på, husnummeret eller referencenummeret i matrikelregistret (hvis der ikke er tildelt noget nummer, angives bygningens anvendelse), og vha. navnet på den bykommune, hvor bygningen ligger.
- En enhed identificeres ved at udpege den bygning, hvor den er afmærket, eller ved at udpege den ret til det pågældende jordområde eller den pågældende bygning, hvis den bygning, hvori enheden er afmærket, er klassificeret som en del af et sådant jordområde, vha. enhedens nummer og navn og, hvis det er hensigtsmæssigt, vha. en angivelse af, at der er tale om en ikke færdiggjort enhed.
- En byggerettighed identificeres vha. et parcelnummer, en angivelse af, om der er tale om en byggegrund, og vha. navnet på det matrikelområde, hvor rettigheden er etableret.
- Et vandværk identificeres vha. et parcelnummer, en angivelse af, om der er tale om en byggegrund, navnet på det pågældende matrikelområde og anvendelsesmetoden.

De instrumenter, der forelægges med henblik på registrering af rettigheder i ejendomsregistret, skal opfylde kravene til instrumenter til brug i ejendomsregistret. Indholdet skal retfærdiggøre den foreslåede registrering af rettigheden, og ved den foreslåede registrering af rettigheden skal der udvises kontinuitet med tidligere poster i ejendomsregistret.

Af instrumenterne skal fremgå arvingerne og eventuelle andre begunstigede ved navn, bopælsadresse, personnummer eller fødselsdato (eller, i tilfælde af en juridisk person, navn, registreret forretningssted og eventuelt tildelt registreringsnummer). Instrumenterne skal vise hver enkelt arvings andel af retten til den faste ejendom og, hvor det er relevant, hvilke tinglige rettigheder der tildeles, samt de tilsvarende begunstigede og pligtige parter. Ud over ejerskab kan der bl.a. også fastlægges byggerettigheder, servitutter, forskellige former for tilbageholdelsesret, forkøbsret, medejerskab, båndlagte midler, forbud mod overdragelse eller behæftelser i forbindelse med arvesagen.

Hvis den rettighed, der skal indlæses i ejendomsregistret på basis af det givne instrument, kun vedrører en del af en parcel, skal instrumentet ledsages af en tegning, som viser den pågældende del af jordområdet. Denne tegning betragtes som en del af instrumentet.

9.1 Er det obligatorisk at udpege en bobestyrer eller obligatorisk efter anmodning? Hvis det er obligatorisk eller obligatorisk efter anmodning, hvilke foranstaltninger skal der så træffes?

En testator kan udpege en bobestyrer i sin dødsdisposition.

Domstolen udpeger en bobestyrer, som skal administrere testamentet, efter anmodning fra en arving, som ikke ønsker at bruge tid på det. Denne anmodning skal opfylde de generelle krav til sager, der skal behandles, dvs. at det klart skal fremgå, hvilken domstol den forelægges, hvem der fremsætter den, og hvad den vedrører. Anmodningen skal underskrives og dateres.

En domstol kan desuden udpege en bobestyrer på eget initiativ, hvis

- a) der ikke findes nogen testamentsindsat bobestyrer, eller denne nægter at bestyre boet eller tydeligvis er uegnet til det, og hvis arvingerne ikke er i stand til at bestyre boet på behørig vis
- b) det er nødvendigt at udarbejde en fortegnelse over aktiver i tilknytning til boet
- c) der er andre tungtvejende årsager til at gøre det, eller
- d) den tidligere bobestyrer er afdøet ved døden, blevet sat fra bestillingen, fratrukket eller har fået sin rets- og handleevne indskrænket, og der fortsat er behov for en person, som kan varetage de pågældende opgaver.

9.2 Hvem har beføjelse til at realisere dispositionen og/eller til at bestyre boet?

Den testamentsindsatte bobestyrer (hvis testator har udpeget en sådan) har til opgave at administrere testators testamente. Hvis der ikke er udpeget en bobestyrer, har den testamentsindsatte bobestyrer også ansvaret for bobehandlingen.

Hvis der både findes en bobestyrer og en testamentsindsat bobestyrer, administrerer førstnævnte boet i overensstemmelse med sidstnævntes instrukser.

Hvis der er udpeget en bobestyrer, og der ikke findes nogen testamentsindsat bobestyrer, administrerer førstnævnte boet. Efter anmodning fra en arving kan domstolen desuden pålægge bobestyreren at behandle testators testamente.

Hvis der hverken er udpeget en bobestyrer eller findes en testamentsindsat bobestyrer, har alle arvingerne ansvaret for bobehandlingen i fællesskab. Arvingerne kan aftale, at blot en af dem skal administrere boet.

9.3 Hvilke beføjelser har en bobestyrer?

Bobestyreren har kun ansvaret for bobehandlingen. Således skal vedkommende kun gøre det, der er nødvendigt for at bevare aktiverne. I denne forbindelse kan han eller hun udøve alle rettigheder med relation til de aktiver, der er omfattet af bobehandlingen. Bobestyreren kan overdrage aktiver fra boet eller bruge dem som sikkerhed, hvis det er nødvendigt for at opretholde boets aktiver eller deres værdi, eller som modydelse. På de samme vilkår kan vedkommende ændre formålet med boets aktiver.

Bobestyreren eller den testamentsindsatte bobestyrer kan træffe foranstaltninger, der rækker ud over simpel bobestyrelse, hvis arvingerne giver deres samtykke. Hvis arvingerne ikke kan enes, eller hvis en af dem er klassificeret som person under særlig beskyttelse, kræves en domstols godkendelse.

Den testamentsindsatte bobestyrer har ansvaret for at administrere testators testamente med behørig omhu. Han eller hun er bemyndiget til at udøve alle de rettigheder, der er nødvendige for at varetage den pågældendes opgaver, herunder retten til at forsvare testamentets gyldighed ved en domstol og påberåbe sig manglende kompetence hos en arving eller legatar, og for at sikre, at alle testators instrukser føres ud i livet. I testamentet kan testator pålægge bobestyreren yderligere opgaver.

10 Hvilke dokumenter udstedes der i henhold til national lovgivning typisk under dødsbobehandlingen eller ved dens afslutning for at dokumentere de arveberettigedes status og rettigheder? Har de særlig beviskraft?

Arvesagen afsluttes med en kendelse vedrørende arven, hvori alle rettigheder og forpligtelser med relation til boet anføres udtrykkeligt. Parterne har ret til at appellere denne kendelse inden for 15 dage efter den dato, hvor den blev afsagt. Kendelsen betragtes som endelig, hvis der ikke indgives nogen appel inden for denne tidsfrist. Den endelige kendelse udgør bevis på de rettigheder og forpligtelser, der er fastlagt i den. Kendelsen har status af officielt bekræftet dokument.

Før sagen afsluttes endeligt, kan domstolen udstede en officiel bekræftelse af kendte fakta fra sagsakterne. Denne bekræftelse er også et officielt bekræftet dokument.

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJM-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.

Medlemslandene med ansvar for at forvalte siderne om nationale forhold er i gang med at opdatere noget af indholdet på dette website som følge af Storbritanniens udtræden af EU. Hvis du støder på indhold, som endnu ikke afspejler Storbritanniens udtræden, er det en fejl og vil blive rettet.

